

Rapport

Datum: 17 september 2007
Rapportnummer: 2007/194

Klacht

Verzoeker, die op 27 april 2005 is aangemerkt als veroorzaker van een aanrijding, klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands Midden onvoldoende onderzoek hebben verricht naar deze beweerdelijke aanrijding.

In dit kader klaagt verzoeker er ook over dat de politieambtenaren geen onderzoek hebben ingesteld naar zijn bewering dat hij ter plaatse, onder meer door de andere betrokkene bij de aanrijding, is bedreigd.

Verder klaagt verzoeker erover dat een met naam genoemde politieambtenaar van het politiekorps Hollands Midden hem heeft geïntimideerd door te zeggen dat verzoeker zijn auto niet had mogen verplaatsen, hij het schadeformulier moest invullen omdat zijn auto anders overgedragen zou worden aan de Rijksdienst voor het Wegverkeer (RDW), alsmede dat hij aan het kortste eind zou trekken indien hij de zaak niet zou regelen.

Verzoeker klaagt er tevens over dat de politieambtenaren van het incident een registratieset hebben opgemaakt terwijl zij de indruk hadden gewekt dat een proces-verbaal was opgemaakt.

Tot slot klaagt verzoeker over de wijze waarop is gereageerd op de diverse door hem aan de politie verzonden e-mails.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 27 april 2005 parkeerde verzoeker zijn auto op de parkeerplaats bij het station in Alphen aan den Rijn. Hij parkeerde zijn auto in een parkeervak dat gedeeltelijk in beslag was genomen door een andere auto. Verzoeker had zijn auto zo krap achteruit ingeparkeerd dat hij besloot zijn auto opnieuw te parkeren, omdat anders niemand goed kon in- of uitstappen. Nu raakte zijn auto de auto van de heer A., de bestuurder van het voertuig in het parkeervak naast hem, waarvan het portier openstond dan wel openging. Verzoeker stelt dat hij niets heeft gemerkt van de aanrijding, hij parkeerde zijn auto elders en liep naar het station om zijn vrouw op te halen. Volgens de heer A. wilde verzoeker zich onttrekken aan de afhandeling van de aanrijding en de heer A. hield verzoeker tegen.

Volgens verzoeker was er helemaal geen sprake van een aanrijding en was de aanrijding in scène gezet. Verzoeker had dit enige jaren geleden ook al meegemaakt en volgens hem was er wederom sprake van een geënceneerde aanrijding.

Verzoeker voelde zich door de heer A. bedreigd en riep, evenals de heer A., de hulp in van de politie.

2. Hierop kwam de politie ter plaatse en een aantal personen legde een voor verzoeker belastende verklaring af.

De betrokken ambtenaren hadden vervolgens contact met de verkeersdienst en aangezien er onafhankelijke getuigen waren, was een sporenonderzoek volgens de politie niet nodig.

Volgens verzoeker zijn deze getuigen echter bekenden van de heer A. en hebben zij een valse verklaring afgelegd. De politie deelde verzoekers visie, dat de aanrijding in scène was gezet niet en deed de aanrijding af conform de blikshaderegeling.

3. Naar aanleiding van de (volgens verzoeker vermeende) aanrijding maakten de betrokken ambtenaren een registratieset op. Daarin hebben zij vermeld dat verzoekers voertuig reeds was verplaatst toen zij ter plaatse kwamen. Verder hadden zij geconstateerd dat het rechterportier van het voertuig van de tegenpartij ontzet was en niet meer sloot. Verder hadden zij geen schade aan beide voertuigen gezien, waaruit zou kunnen blijken dat deze voertuigen met elkaar in aanraking waren gekomen.

De beide getuigen zijn in het registratieformulier genoemd en er staat in vermeld dat verzoeker heeft ontkend een aanrijding te hebben veroorzaakt.

Vanwege de vermoedens van verzoeker, hebben de politieambtenaren de verschillende verklaringen opgenomen in een proces-verbaal. In het proces-verbaal van verhoor van verzoeker staat onder meer dat hij heeft verklaard dat hij door de heer A. werd bedreigd doordat hij werd klemgezet tussen zijn portier en het koetswerk van zijn auto en de heer A. hem aan zijn kleding heeft getrokken, waardoor A. dus lichamelijk geweld heeft gebruikt, aldus verzoeker.

4. Nog diezelfde avond stuurde verzoeker de politie Hollands Midden een e-mail met daarin zijn visie op de toedracht van de vermeende aanrijding. In dit bericht gaf verzoeker onder meer aan dat hij foto's had gemaakt van zijn onbeschadigde voertuig, die hij de politie zou toesturen.

Verzoeker stuurde de politie op 28 april 2005 opnieuw een e-mail waarin hij aangaf de verzekeringsmaatschappij opdracht te hebben gegeven niet tot uitkering over te gaan omdat het om een frauduleuze zaak ging. Verder betwistte verzoeker in dit bericht de betrouwbaarheid van de getuigen.

Later die dag stuurde verzoeker de politie nog een e-mail waarin hij aangaf dat deze maffiose ervaring hem niet losliet. Verder stelde hij dat hij de vermeende schade van de tegenpartij niet kon hebben veroorzaakt.

In een volgende e-mail diezelfde dag aan de politie deed verzoeker aangifte van bedreiging. Voorts oordeelde verzoeker in dat mailtje negatief over betrokken ambtenaar Ru. die ter plaatse was geweest. Hij zou verzoeker hebben verteld dat hij aan het kortste

eind zou trekken indien de zaak voor de rechter zou komen, van welke conclusie de politie zich volgens verzoeker dient te onthouden. Voorts meldde verzoeker dat de betrokken ambtenaren Ru. en W. het niet nodig vonden om ter plaatse de vermeende schade te bekijken.

Verzoeker schreef in een daaropvolgend mailtje die dag dat de politie zich niet moet laten misleiden door de getuigen die waren gehoord. Zij hadden verklaard elkaar niet te kennen, hetgeen verzoeker betwistte. Verzoeker vroeg zich af of de getuigen wel konden zien wat zij tegenover de politie hadden verklaard.

5. Verzoeker stuurde de politie op 9 oktober 2005 een e-mail waarin hij de vraag stelde welke actie politie en justitie hebben ondernomen om de misdaad die hem is overkomen, te voorkomen.

6. Bij e-mail van 8 november 2005 bood de teamchef van de politie Alphen Centrum zijn excuses aan voor het feit dat de eerder door verzoeker verzonden e-mails niet bij het team waren terechtgekomen, waardoor hij niet in een eerder stadium had kunnen reageren.

Voorts berichtte de teamchef dat na de melding van de aanrijding twee medewerkers van zijn team ter plaatse waren geweest. Zij hadden naar aanleiding van hun bevindingen en het horen van enkele getuigen een registratieformulier van de aanrijding opgemaakt. De zaak was op zich niet 'proces-verbaalwaardig', zodat de werkzaamheden van de politie zich hebben beperkt tot deze handelingen, aldus de teamchef.

7. In reactie hierop stuurde verzoeker op 9 november 2005 een e-mail aan de teamchef waarin hij zijn ongenoegen uitte over de summiere beantwoording van zijn eerdere e-mails en het politieoptreden ter plaatse.

8. De teamchef berichtte verzoeker bij e-mail van 13 november 2005 dat hij verzoeker niet veel meer kon melden dan hij gedaan had en dat de zaak voor de politie administratief was afgedaan via een registratieset. Verdere e-mailwisseling leek de teamchef onwenselijk dan wel overbodig, omdat hij de indruk kreeg dat verzoeker een ontevreden gevoel bleef houden over de afhandeling van deze aanrijding.

9. Bij e-mail van 24 januari 2006 aan een politieambtenaar klaagde verzoeker over het politieoptreden ter plaatse en over de wijze waarop de teamchef zijn e-mails had beantwoord.

10. Naar aanleiding van verzoekers e-mail van 24 januari 2006 analyseerde politieambtenaar Ha. het proces rondom de aanrijding uitvoerig. Hij concludeerde dat hij uit een door hem ter plaatse ingesteld onderzoek twijfels had of de getuigen ook daadwerkelijk hebben kunnen waarnemen wat zij hebben verklaard. De getuigenverhoren waren te summier en gaven geen antwoord op de vragen die verzoeker had gesteld.

De verkeersdienst had daarentegen geconcludeerd dat het technisch gezien mogelijk was dat verzoeker geen zichtbare schade aan zijn voertuig had als hij achteruit tegen de binnenzijde van een openstaand portier was gereden, zeker als het portier geheel of nagenoeg geheel geopend was. Verzoeker had de aanrijding bovendien niet hoeven merken, aldus de verkeersdienst.

Ha. deed de aanbeveling dat het optreden van zijn collega's alleen beoordeeld kon worden als er hoor en wederhoor zou plaatsvinden en hij adviseerde het politieoptreden als klacht te behandelen.

11. Hierop hoorde Ha. de drie betrokken ambtenaren en stelde hen nadere vragen over de toedracht ter plaatse en de getuigen die een verklaring hebben afgelegd.

Betrokken ambtenaar Ru. verklaarde op 13 maart 2006 onder meer dat de getuige die hij had gehoord, had verklaard dat hij de aanrijding tussen de twee auto's had gezien waarbij verzoekers auto met de achterzijde tegen het portier van de auto van de heer A. was gereden. Tussen de getuige en de betrokken voertuigen stonden op het moment van de aanrijding geen andere voertuigen, zodat Ru. heeft geconstateerd dat de getuige daadwerkelijk heeft kunnen waarnemen wat hij had verklaard.

Deze getuige was afkomstig uit Utrecht en werkzaam in Alphen aan den Rijn. De getuige was ter plaatse om een collega af te zetten op het station, die ook getuige was geweest van de aanrijding. Ru. had ter plaatse vastgesteld dat de getuige en zijn collega onafhankelijke getuigen van de aanrijding waren.

Voorts was het Ru. ter plaatse niet gebleken dat er sprake was van een strafbare bedreiging; de hele sfeer stond in het teken van de aanrijding en zeker niet in het teken van het strafrecht, aldus Ru.

Ru. gaf voorts aan dat verzoeker koste wat het kost zijn gelijk wilde halen. Zekerheidshalve had Ru. de kwestie telefonisch voorgelegd aan de verkeersdienst. De geringe schade en de diverse onafhankelijke getuigen waren voor de verkeersdienst factoren die bepaalden dat de aanrijding had plaatsgevonden en een technisch onderzoek niet zinvol zou zijn. Ru. verklaarde dat hij aan verzoeker had meegedeeld dat een proces-verbaal naar de toedracht van de aanrijding geen meerwaarde zou hebben.

Volgens Ru. was uit niets gebleken dat de drie getuigen elkaar kenden of bij elkaar hoorden. De getuigen waren ter plaatse afzonderlijk gehoord.

Ru. verklaarde dat hij nimmer heeft gezegd dat verzoeker aan het kortste eind zou trekken.

Volgens Ru. is de schade aan de auto van de heer A. ter plaatse bekeken en was er behoudens een deur die was ontzet, verder geen schade.

12. Betrokken ambtenaar H. verklaarde op 14 maart 2006 tegenover Ha. dat zij ter plaatse verzoekers verklaring heeft opgenomen. Zij kon zich herinneren dat verzoeker belet werd om weg te gaan. Verzoeker was hiervan geschrokken en had 112 gebeld. H. verklaarde dat zij verzoeker heel specifiek heeft gevraagd waaruit de bedreiging bestond. Verzoeker had geen pijn en letsel en er waren geen woordelijke bedreigingen naar hem geuit. Verzoeker had niet specifiek aangifte gedaan van bedreiging, aldus H. Wel wilde hij dit vermeld hebben toen hij zijn getuigenverklaring op het bureau aanvulde.

H. gaf aan niet de indruk te hebben dat er een complot was tegen verzoeker. Ter plaatse waren verschillende mensen gehoord en verzoekers verklaring week van de getuigenverklaringen af.

H. was van mening dat de derde getuige van achter zijn stuur de aanrijding heeft kunnen zien.

Later die week heeft H. met verzoeker gesproken. H. verklaarde dat zij verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat de wijze waarop verzoeker zich bedreigd voelde, geen strafrechtelijke bedreiging was en ook niet als zodanig is opgepakt. Verzoeker had ook geen schade opgelopen door het trekken aan zijn kleding.

13. Op 16 maart 2006 sprak Ha. met W. en zij verklaarde onder meer dat haar collega Ru. de verkeersdienst had gebeld omdat partijen er samen niet uit kwamen. De verkeersdienst had daarbij aangegeven dat gezien de geringe schade, de mogelijkheid dat de binnenzijde van de deur de achterzijde had geraakt en de aanwezigheid van meerdere getuigen voldoende was voor afhandeling van de aanrijding conform de blikshaderegeling.

W. had ter plaatse een getuige gesproken, evenals diens dochter. De dochter bevestigde de waarneming van haar vader. W. had niet de indruk dat deze mensen de heer A. kenden en heeft volstaan met het noteren van de getuigenverklaring.

W. ging ervan uit dat de getuige ook daadwerkelijk heeft kunnen zien wat hij had verklaard, maar heeft dat niet gecheckt. W. kon zich nog herinneren dat de partijen gescheiden waren en dat zij meerdere malen met haar collega's heeft overlegd hoe ze de zaak zouden aanpakken.

De eindconclusie van W. was dat er niet gebleken was van boze opzet van de zijde van de heer A.

14. Bij brief van 26 maart 2006 bracht de chef van district Rijn en Veen verzoeker op de hoogte van de bevindingen van Ha. Volgens de districtschef was Ha. van mening dat de melding en het onderzoek van c.q. naar de aanrijding naar behoren waren uitgevoerd. Van een geënceneerde aanrijding was niet gebleken en evenmin kon worden gesproken van een strafrechtelijke bedreiging dan wel mishandeling. De politie had geen aanwijzingen dat er sprake was geweest van (een poging tot) oplichting, aldus de districtschef.

15. Bij brief van 10 april 2006 liet verzoeker weten zich niet te kunnen vinden in de zienswijze van de districtschef en zijn klacht te willen voorleggen aan de klachtencommissie. Hij klaagde er onder meer over dat de politie onvoldoende onderzoek had verricht naar de vermeende aanrijding en de bedreiging; dat hij zich door politieambtenaar Ru. geïntimideerd voelde; dat de politie geen proces-verbaal had opgemaakt terwijl wel die indruk was gewekt, en hij klaagde over de wijze waarop de politie zijn e-mails had beantwoord.

Op 9 en 16 juni 2006 vonden er hoorzittingen plaats waarbij de betrokken ambtenaren en verzoeker door de klachtenadviescommissie werden gehoord.

16. Betrokken ambtenaar W. verklaarde op 9 juni 2006 onder meer tegenover de klachtencommissie dat zij naar aanleiding van een melding op 27 april 2005 ter plaatse was gegaan, alwaar de partijen zijn gescheiden om zo objectief mogelijke verklaringen af te nemen. Voorts verklaarde W. dat er twee getuigen waren die onafhankelijk van elkaar hebben getuigd. Verder was er overleg geweest met de verkeersdienst om te kijken of het nog zinvol was om de auto's naast elkaar te zetten, maar dit was volgens de verkeersdienst niet nodig, aldus W.

W. had alleen de beschadigde kant van de auto van de heer A. gezien. Volgens W. moet verzoeker hebben gezien dat er onderzoek had plaatsgevonden. Desgevraagd verklaarde W. dat het volgens haar zeker niet het geval was dat de getuigen elkaar kenden.

17. Betrokken ambtenaar Ru. verklaarde op 9 juni 2006 onder meer tegenover de klachtencommissie dat hij die bewuste avond een melding kreeg van een aanrijding, waarbij de situatie uit de hand dreigde te lopen. Toen hij en zijn collega's 30 à 40 seconden later ter plaatse kwamen, was alles rustig volgens Ru.

Ru. verklaarde verder dat het duidelijk een aanrijding met blikshade betrof .

Verzoeker had aangegeven dat hij zich bedreigd voelde en dat hij vermoedde dat de betrokkenen (de heer A. en de getuigen) elkaar kenden. Ru. verklaarde dat aan de getuigen is gevraagd of zij de heer A. kenden, hetgeen niet het geval was.

Voorts was er contact geweest met de verkeersdienst waaraan de vraag was voorgelegd of het mogelijk was dat verzoekers auto schade aan de auto van de heer A. had veroorzaakt, zonder zelf schade te hebben. Dit bleek volgens de verkeersdienst mogelijk. Een nader onderzoek werd door de verkeersdienst niet nodig geacht, aldus Ru.

Voorts verklaarde Ru. dat hij zich niet in de beschuldigingen van verzoeker kon vinden dat verzoeker zich door hem geïntimideerd voelde. Ru. ontkende dat hij heeft gezegd "Als ik u was, zou ik maar tekenen". Ook ontkende hij iets te hebben gezegd over het meenemen van de auto voor onderzoek. Volgens Ru. wordt een auto niet op die manier meegenomen en is dit geen zaak voor de RDW. Wel heeft Ru. gezegd dat hij de verkeersdienst zou gaan

raadplegen. Er was volgens Ru. geen sprake van intimidatie. Het was een eenvoudige aanrijding die uitgebreider is onderzocht vanwege de vermoedens van verzoeker, aldus Ru.

Ru. had geen schade geconstateerd aan verzoekers auto, wel aan de andere auto, hetgeen volgens Ru. heel goed mogelijk was in deze situatie.

Volgens Ru. was de sfeer rustig toen hij wegging. De enige emotie kwam van verzoeker en er was geen sprake van een dusdanige sfeer dat de politie ter plaatse had moeten blijven, aldus Ru.

Vanwege de uitspraken van verzoeker was er een proces-verbaal van de getuigenverklaringen opgemaakt, hetgeen niet gebruikelijk is. Dit kan volgens Ru. de reden zijn dat verzoeker dacht dat er een proces-verbaal van de aanrijding was opgemaakt.

18. Verzoeker verklaarde op 9 juni 2006 onder meer tegenover de klachtencommissie dat hij zich geïntimideerd voelde door de politie, dat er geen sprake was van een aanrijding en dat de politie niet heeft gereageerd op de door hem geschreven e-mails.

Volgens verzoeker bleek de intimidatie uit het feit dat Ru. had gezegd dat hij het schadeformulier moest invullen en dat de zaak anders zou worden overgedragen aan de RDW en verzoeker zijn auto zou moeten inleveren.

Voorts verklaarde verzoeker dat er geen aanrijding was en hij zijn auto dus mocht verplaatsen. Daarna is hij zijn vrouw gaan halen op het station. Toen hij vervolgens wilde wegrijden, werd hem dat belet. Hierop heeft zijn vrouw de politie gebeld, aldus verzoeker.

De schade die verzoeker heeft gezien aan de auto van de tegenpartij, betrof volgens verzoeker oude, reeds aanwezige, schade.

19. Betrokken ambtenaar H. verklaarde op 16 juni 2006 onder meer tegenover de klachtencommissie dat zij ter plaatse een verklaring van verzoeker heeft afgenomen. Verzoeker sprak over een eerdere aanrijding en dat dit ook allemaal het werk was van de maffia. Net als toen was er nu volgens verzoeker geen aanrijding geweest, maar was het een complot en was men uit op zijn geld. H. gaf aan dat er naar haar mening geen sprake was van een complot of geënceneerde aanrijding.

Desgevraagd verklaarde H. dat haar collega Ru. de verkeersdienst heeft gebeld en dat verzoeker dit wellicht met de RDW heeft verward. De verkeersdienst zei volgens H. dat het niet mogelijk was om te komen.

Voorts verklaarde H. dat niet was gebleken dat de mensen die ter plaatse waren, elkaar kenden.

Volgens H. was er geen agressie toen zij ter plaatse kwam. Er was alleen een "welles-nietes-spel" gaande, aldus H.

Verder gaf H. aan dat verzoeker niet is toegezegd dat er een proces-verbaal zou worden opgemaakt, wel een registratieset.

In de beleving van H. is het niet waar dat de politie onvoldoende heeft onderzocht dat het om een geënceneerde aanrijding zou gaan. Alles is volgens H. op papier gezet en alle getuigen zijn ondervraagd. De getuigen waren volgens haar onpartijdig en de verkeersdienst is gebeld. Normaal gesproken wordt er niet zoveel op papier gezet bij een eenvoudige aanrijding, maar dat is in dit geval wel gedaan vanwege het feit dat verzoeker zo overtuigd was van zijn gelijk, aldus H.

20. In vervolg hierop bracht de klachtenadviescommissie op 4 september 2006 advies uit dat, voor zover van belang, als volgt luidt:

"Beoordeling (ten aanzien van de klacht dat de politie de zaak onvoldoende heeft onderzocht, N.o.)

De commissie stelt vast dat de politieambtenaren toen zij door klager er op gewezen werden dat het om een geënceneerde aanrijding zou gaan, een onderzoek naar deze mogelijkheid hebben ingesteld. De zaak is daarom uitgebreider onderzocht dan anders bij een relatief kleine aanrijding het geval zou zijn geweest. Onderzocht is onder meer of de getuigen elkaar kenden. Dit bleek niet het geval te zijn. Verder hebben de politieambtenaren onderzocht of het mogelijk was dat de auto van de heer R. geen schade vertoonde terwijl er toch een aanrijding had plaatsgevonden met schade voor de andere partij. Dit bleek inderdaad mogelijk. De politieambtenaren hebben na hun onderzoek geconcludeerd dat er hier geen sprake was van een complot maar dat er werkelijk een aanrijding had plaatsgevonden zonder schade aan de auto van klager. De commissie is van mening dat de betrokken politieagenten deze conclusies pas na zorgvuldig onderzoek bereikt hebben. De commissie is van mening dat de betrokken politieambtenaren op dit punt behoorlijk hebben gehandeld. (...)

Beoordeling (ten aanzien van de klacht dat de politie tekort is geschoten in waarheidsvinding, N.o.)

Uit de verklaringen van de politieambtenaren is gebleken dat het hun duidelijk was dat klager overtuigd was van zijn visie op het gebeurde. Terecht hebben de politieambtenaren het incident daarom zorgvuldig onderzocht. Uit het feit dat klager bekenden heeft opgeroepen, zou kunnen worden afgeleid dat klager zich bedreigd heeft gevoeld. Uit de verklaring van de andere partij, de heer A. is gebleken dat deze het er niet mee eens was dat klager wilde weggrijden zonder dat men tot een schadeafhandeling is gekomen. Het is de commissie niet geheel duidelijk wat er precies is gebeurd, toen klager wilde weggrijden

en de heer A. het daar niet mee eens was. Vast staat wel dat klager geen pijn of letsel heeft opgelopen. Bij een aanrijding zal de benadeelde partij in de regel zich verzetten tegen het wegrijden van de veroorzaker zonder schadeafwikkeling. De commissie is van mening dat het feit dat de heer A. niet wilde toestaan dat de heer R. wegreed op zich niet duidt op een complot. Door de overtuiging van klager dat het ging om een geënceneerde aanrijding, is deze uitgebreid onderzocht. De politie heeft partijen gehoord, zij hebben getuigen gesproken en zij hebben advies van de verkeersdienst gevraagd en daarbij te horen gekregen dat het onder de gegeven omstandigheden van een achteruitrijdende auto die een opengaand portier raakt, mogelijk was dat een aanrijding geen schade veroorzaakte aan de auto van de veroorzaker, maar wel aan de auto van de aangeredene. Dat de politie uiteindelijk niet tot de conclusie van klager is gekomen dat het hier een geënceneerde aanrijding betrof, is naar de mening van de commissie geen bewijs van het feit dat er geen waarheidsvinding heeft plaatsgevonden. De politie is na zorgvuldig onderzoek tot een conclusie gekomen die afweek van de kijk van klager op het gebeurde. De commissie is van mening dat de betrokken politieagenten zeker niet voorbijgegaan zijn aan klagers visie op het gebeurde. Zij zijn op evenwichtige wijze tot hun conclusie gekomen. De commissie is dan ook van mening dat de betrokken politieambtenaren op dit punt behoorlijk hebben gehandeld.

Beoordeling (ten aanzien van de klacht dat de politie feiten zou hebben verdraaid door in strijd met de waarheid te verklaren dat er geen proces-verbaal was opgemaakt, N.o.)

De politie heeft geen bemoeienis met de afhandeling van schade ontstaan door kleine aanrijdingen. Deze zaken worden civielrechtelijk afgehandeld (...). De politie maakt van iedere aanrijding, hoe klein of groot ook, waar zij mee te maken krijgt een schadestaat op voor het Centraal Bureau voor de Statistiek. Is er geheel geen schade en/of letsel, dan kan worden volstaan met een kenmerkenmelding. In dit geval is een registratieset opgemaakt. Bij eventuele onenigheid tussen partijen over wat er precies is voorgevallen kunnen verzekeringsmaatschappijen deze schadestaat opvragen. Voorts bekijkt de politie aan de hand van een aantal criteria van het OM of het noodzakelijk is een proces-verbaal op te maken in verband met eventuele strafrechtelijke gevolgen van de aanrijding. Volgens deze criteria was het opmaken van proces-verbaal in dit geval niet noodzakelijk. Naar deze gebruikelijke gang van zaken verwijst de opmerking van G. in zijn e-mail aan klager. Doordat klager zeer geëmotioneerd was en er van overtuigd was dat er geen aanrijding had plaatsgevonden maar dat de zaak in scène was gezet, zijn er blijkens het Bedrijfsprocessensysteem van de politie in april 2005 in deze zaak toch vier processen-verbaal opgemaakt van de verklaringen van de betrokkenen en getuigen.

De commissie vindt het begrijpelijk dat klager in verwarring raakt wanneer hij een mail ontvangt waarin wordt aangegeven dat een aanrijding niet proces-verbaal waardig is terwijl klager zeker weet dat er een proces-verbaal is opgemaakt van zijn verklaring.

De commissie is van mening dat de mail van politieambtenaar G. aangaf dat de aanrijding niet proces-verbaal waardig was gezien de criteria voor het opmaken van een proces-verbaal van het OM. De commissie begrijpt de verwarring van klager maar is van oordeel dat het zonder nadere verklaring spreken van “niet proces-verbaal waardig” niet zodanig ernstig was dat gezegd kan worden dat de tekst van de mail onbehoorlijk was.

Beoordeling (ten aanzien van de klacht over het niet adequaat reageren op verzoekers verzonden e-mails, N.o.)

De commissie heeft op basis van de beschikbare stukken vastgesteld dat de heer R. op 27 en 28 april 2005 vele e-mails heeft gestuurd over zijn bevindingen inzake het incident op 27 april 2005. Hij verzond deze e-mails aan info@hollands-midden.politie.nl, het algemene e-mailadres. De aanhef van zijn e-mail luidde L.S. Eenmaal was zijn e-mail gericht aan het politieteam Alphen Ridderveld. Een e-mail van de heer R., d.d. 9 oktober 2005 (...) bereikte op 14 oktober 2005 het politieteam Alphen Centrum. Deze mail werd op 19 oktober doorgezonden naar de teamchef, hoofdinspecteur G., die op 8 november 2005 contact opnam met de heer R.

De commissie acht het waarschijnlijk dat de e-mails van de heer R. door Info (het algemene e-mailadres van Hollands Midden) doorgezonden zijn naar het team Alphen Ridderveld. Vermoedelijk omdat het stationsgebied van Alphen niet tot het werkgebied van dat team behoort, bleven de e-mails onbeantwoord. Het is de commissie niet gebleken dat de politieambtenaren Ru. en B. kennis konden dragen van de e-mails van de heer R. (...)

De commissie is van mening dat de betrokken politieambtenaren Ru, B. en H. niet kan worden verweten dat zij de e-mails niet hebben behandeld.

De commissie stelt vast dat de districtschef aan de heer R. heeft laten weten dat het communicatietraject geen schoonheidsprijs verdiende. Omdat de districtschef hiervoor zijn verontschuldiging aan de heer R. heeft aangeboden, onthoudt de commissie zich van een oordeel over de behoorlijkheid van het communicatietraject. (...)

Beoordeling (ten aanzien van de klacht dat verzoeker intimiderend is toegesproken, N.o.)

De commissie heeft gemerkt dat een verkeersongeval uit 1999, waarbij de heer R. betrokken was en waarbij mogelijk wel sprake was van een geënceneerde aanrijding, de heer R.'s gevoelens en zienswijze op het incident van 27 april 2005 zeer heeft beïnvloed. Vaststaat dat politieambtenaar Ru. de verkeersdienst van de politie Hollands Midden heeft geraadpleegd. De commissie acht het aannemelijk dat deze raadpleging niet was bedoeld om de heer R. te intimideren, maar om diens zienswijze op de aanrijding te adstrueren. De commissie acht het mogelijk dat de heer R., die de raadpleging kon volgen, het gebezigde jargon anders heeft opgevat dan bedoeld was.

In de uitleg van politieambtenaar Ru. over de afhandeling van de aanrijding (die zoals (...) vastgesteld geen reden had het incident anders dan een aanrijding aan te merken) zal zijn gesproken over de verplichtingen van de betrokken partijen bij de aanrijding. De commissie sluit niet uit dat de heer R. de gebezigde woorden anders heeft opgevat dan die bedoeld waren. De commissie heeft geen feiten en/of omstandigheden kunnen bevestigen dat politieambtenaar Ru. woorden heeft gebruikt danwel een uitleg aan de heer R. heeft gegeven die wijzen op intimidatie van de heer R."

De klachtencommissie adviseerde de korpsbeheerder het politieoptreden behoorlijk te verklaren.

21. Bij brief van 19 december 2006 deelde de korpsbeheerder verzoeker mee het advies van de klachtencommissie op te volgen en het politieoptreden als behoorlijk aan te merken.

I. Ten aanzien van het onderzoek

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de aanrijding die hij zou hebben veroorzaakt. Ook klaagt verzoeker erover dat de politie geen onderzoek heeft verricht naar zijn bewering dat hij ter plaatse door de heer A. is bedreigd.
2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman bij brief van 18 april 2007 verwezen naar zijn beslissing van 19 december 2006.
3. Verzoeker heeft bij brief van 23 mei 2007 onder meer gesteld dat de politie zijn aangifte minachtte en faalde met betrekking tot waarheidsvinding. De politie liet volgens verzoeker na een diepgaand onderzoek in te stellen en de auto technisch te laten schouwen. Ook nam de politie geen contact op met verzoekers verzekeringsmaatschappij.

Beoordeling

4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuurs-organen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

Dit betekent dat de politie voldoende onderzoek dient uit te voeren alvorens zij bepaalde conclusies trekt.

5. Vast is komen te staan dat de drie politieambtenaren op 27 april 2005 ter plaatse zijn gegaan. Aldaar hebben de betrokken ambtenaren verzoeker, de heer A. en drie getuigen gehoord. Voorts hebben zij geconstateerd dat verzoekers voertuig geen schade had en dat

het portier van het voertuig van de heer A. was ontzet (dit blijkt ook uit de opgemaakte registratieset). Omdat verzoeker van mening was dat het relaas van de heer A. en de getuigen niet klopte en verzoeker had aangegeven dat de getuigen de heer A. kenden en zij bij elkaar hoorden, heeft de politie de betrokkenen gevraagd of zij elkaar kenden. Hiervan was niet gebleken. Voorts heeft de politie ter plaatse de verkeersdienst geraadpleegd. Een medewerker van de verkeersdienst heeft laten weten dat een sporenonderzoek niet nodig was, gezien de geringe schade en het feit dat er onafhankelijke getuigen waren die het verhaal van de heer A. bevestigden.

Nu er slechts sprake was van beperkte materiële schade en de politie ter plaatse de voertuigen heeft bekeken, de betrokkenen heeft gehoord en contact heeft gehad met de verkeersdienst, acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat de politieambtenaren geen verdergaand technisch onderzoek hebben laten uitvoeren. Bovendien kon niet van de politie worden verwacht dat contact zou worden opgenomen met verzoekers verzekeringsmaatschappij. Uit verzoekers e-mail van 28 april 2005 blijkt immers dat verzoeker zelf aan de verzekeringsmaatschappij opdracht heeft gegeven niet tot uitkering over te gaan omdat het om een frauduleuze zaak ging. Uit niets is gebleken dat de verzekeringsmaatschappij daadwerkelijk onderzoek naar het voorval heeft gedaan, waaruit inderdaad zou kunnen worden geconstateerd dat er kwade opzet in het spel was. De Nationale ombudsman is dan ook niet van mening dat de politie onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de (volgens verzoeker vermeende) aanrijding. De politie heeft op dit punt in overeenstemming met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking gehandeld.

6. Ten aanzien van de klacht dat de politie geen onderzoek heeft ingesteld naar de bedreiging, overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Gelet op de afgelegde verklaringen van verzoeker en de betrokken ambtenaren is het aannemelijk geworden dat verzoeker door de heer A. belet werd om weg te gaan en dat hij hierbij bij zijn kleding is vastgepakt. De betrokken ambtenaren hebben verklaard dat zij niet de indruk hadden gekregen dat er daadwerkelijk sprake was van bedreiging. Betrokken ambtenaar H. heeft verklaard dat zij verzoeker specifiek heeft gevraagd naar de bedreiging. Verzoeker had volgens haar geen pijn en letsel en er waren geen woordelijke bedreigingen naar hem geuit.

Alhoewel de Nationale ombudsman zich kan voorstellen dat het op verzoeker wellicht bedreigend is overgekomen dat hij door de heer A. werd tegengehouden, kan de Nationale ombudsman zich eveneens voorstellen dat de politie heeft geconcludeerd dat er geen sprake was van bedreiging. Nu verzoeker specifiek is gevraagd naar de bedreiging en de politie in redelijkheid kon concluderen dat er geen sprake was van bedreiging, is de Nationale ombudsman van mening dat de politie voldoende onderzoek heeft verricht op dit punt. De onderzochte gedraging is in overeenstemming met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de intimidatie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een betrokken ambtenaar hem heeft geïntimideerd door te zeggen dat hij zijn auto niet had mogen verplaatsen, hij het schadeformulier moest invullen omdat zijn auto anders zou worden overgedragen aan de RDW, alsmede dat hij aan het kortste eind zou trekken indien hij de zaak niet zou regelen.

2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman verwezen naar zijn eerder genomen beslissing van 19 december 2006.

Beoordeling

3. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent dat burgers geenszins door de politie mogen worden geïntimideerd.

4. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over een (onderdeel van een) klacht wanneer de stellingen van verzoeker op dat punt lijnrecht staan tegenover de stellingen van het bestuursorgaan. Die situatie doet zich niet voor als er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere stelling.

Verzoeker heeft gesteld zich geïntimideerd te hebben gevoeld door betrokken ambtenaar Ru., waarop Ru. heeft verklaard dat hij zich niet in de beschuldigingen van verzoeker kon vinden. Ru. heeft ontkend dat hij tegen verzoeker heeft gezegd dat hij het schadeformulier moest invullen. Hij heeft eveneens ontkend iets over het meenemen van verzoekers auto te hebben gezegd en dat verzoeker aan het kortste eind zou trekken.

De Nationale ombudsman acht geen omstandigheden aanwezig op grond waarvan aan de ene stelling meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere en onthoudt zich dan ook van het geven van een oordeel over de klacht.

III. Ten aanzien van de opgemaakte stukken

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie van het incident een registratieset heeft opgemaakt, terwijl de indruk was gewekt dat er een proces-verbaal was opgemaakt. Volgens verzoeker zou betrokken ambtenaar W. ter plaatse hebben gezegd dat omdat verzoeker geen schadeformulier invulde, er een proces-verbaal werd opgemaakt.

2. Bij brief van 18 april 2007 heeft de korpsbeheerder de Nationale ombudsman verwezen naar zijn beslissing van 19 december 2006.

Beoordeling

3. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit betekent dat wanneer de politie een burger bepaalde toezeggingen doet, deze toezeggingen moeten worden nagekomen.

4. In de Aanwijzing verkeersongevallen van het College van procureurs-generaal staat limitatief omschreven in welke gevallen een registratieset dan wel een proces-verbaal moet worden opgemaakt (zie Achtergrond). Nu er sprake was van meer dan lichte schade aan het voertuig van de heer A. (het portier was immers ontzet en het voertuig kon zijn weg niet zonder gevaar voor het overige verkeer vervolgen), diende de politie een registratieset van de (al dan niet vermeende) aanrijding op te maken. Nu er geen sprake was van een situatie waarin een proces-verbaal moest worden opgemaakt, kan de Nationale ombudsman zich niet voorstellen dat de politie tegen verzoeker heeft gezegd dat er wel een proces-verbaal zou worden opgemaakt. Aangezien er wel een proces-verbaal werd opgemaakt van de verklaringen die de betrokkenen en de getuigen hebben afgelegd, acht de Nationale ombudsman het denkbaar dat hierdoor bij verzoeker verwarring is ontstaan.

De Nationale ombudsman acht het echter niet in strijd met het vereiste van rechtszekerheid dat de politie een registratieset van de aanrijding heeft opgemaakt.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de reactie op e-mails

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop de politie heeft gereageerd op de diverse door hem verzonden e-mails.

2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman verwezen naar zijn beslissing van 19 december 2006.

3. In zijn brief van 23 mei 2007 heeft verzoeker gesteld dat betrokken ambtenaar H. hem op 3 mei 2005 en eind mei 2005 heeft laten weten dat zij zijn e-mails had gelezen. Voorts heeft verzoeker aangegeven dat hij op zijn e-mails ontvangstbevestigingen heeft ontvangen.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit betekent dat e-mails van burgers binnen een redelijke termijn dienen te worden beantwoord.

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit betekent dat wanneer burgers hun grieven hebben geuit, zij daarop een inhoudelijk antwoord dienen te krijgen.

5. Vast is komen te staan dat verzoeker op 27 en 28 april 2005 diverse e-mails aan de politie heeft gestuurd, evenals op 9 oktober 2005. Pas na die laatste e-mail heeft verzoeker op 8 november 2005 een e-mail van de teamchef ontvangen, waarin erg summier op verzoekers berichten is ingegaan. Waar verzoekers e-mails terecht zijn gekomen, is niet bekend. Wat daarvan ook zij, de Nationale ombudsman acht het niet juist dat verzoekers e-mails in april 2005 onbeantwoord zijn gebleven. De persoon bij wie de berichten waren binnengekomen, had er zorg voor dienen te dragen dat deze berichten op de juiste bestemming terecht zouden komen dan wel dat de berichten zouden worden beantwoord.

Door verzoekers e-mails pas op 8 november 2005 te beantwoorden heeft de politie in strijd met het vereiste van voortvarendheid gehandeld. Bovendien is de wijze van beantwoording - gelet op de summiere inhoud - in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden is gegrond ten aanzien van:

- de wijze van het beantwoorden van verzoekers e-mails, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid en schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

niet gegrond ten aanzien van:

- het onderzoek naar de (vermeende) aanrijding en de bedreiging;

- de opgemaakte registratieset.

Ten aanzien van de klacht dat verzoeker door de politie is geïntimideerd onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

Onderzoek

Op 2 februari 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer R. uit Alphen aan den Rijn met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Hollands Midden, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens kreeg verzoeker de gelegenheid op de door de korpsbeheerder verstrekte inlichtingen te reageren.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Gravenhage over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 2 februari 2007, met bijlagen.

Standpunt van de korpsbeheerder van 18 april 2007, met bijlagen.

Reactie van verzoeker van 23 mei 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Aanwijzing verkeersongevallen, 31 oktober 2001, Staatscourant 2001, 243 en wijzigingen aangebracht in Staatscourant 2004, 40 en 2006, 3.

"1. Definities

(...)

Lichte schade (...) blik- en krasschade; uitsluitend materiële schade waarbij het voertuig zijn weg zonder gevaar voor het overige verkeer kan vervolgen.

Meer dan lichte schade (...) uitsluitend materiële schade waarbij het voertuig zijn weg niet zonder gevaar voor het overige verkeer kan vervolgen.

2. Geen registratieset of proces-verbaal In beginsel (zie de uitzonderingen genoemd in par. 4) wordt geen registratieset of proces-verbaal opgemaakt in geval van licht letsel en/of lichte schade. In deze gevallen wordt een kenmerkenmelding gedaan aan AVV.

3. Registratieset

Wanneer een verkeersongeval meer dan licht letsel tot gevolg heeft, dan wel meer dan lichte schade, wordt alleen een registratieset opgemaakt (zie de uitzonderingen genoemd in par. 4). (...)

4. Proces-verbaal

In de hieronder genoemde gevallen (par. 4.1. t/m 4.4) wordt proces-verbaal opgemaakt. Dit wordt op de registratieset aangegeven.

4.1. Ernstige overtreding van de verkeerswetgeving (...)

4.2. Lichamelijk letsel/dood (...)

4.3. Medische behandeling in ziekenhuis ten gevolge van letsel (...)

4.4. Alcohol- en/of drugsgebruik (...)

4.5 Verkeersongevallen waarbij een politievoertuig of een politieambtenaar in uniform is betrokken

(...)"